

Františka Garlíková (1921)

Můj rodný kraj jižní Morava, kraj krásný, kde folklór je stále živý, zejména se zvláštním vztahem k lidovému kroji, který nejen že nezanikl, ale je předmětem velké úcty a zvláštního kultu. Tato krása mě velmi fascinovala a ve spolupráci a výchovou u fy Baťa, kde jsem v té době pracovala a vzhledem k ekonomické situaci mé rodiny, rozhodla jsem se, že zavedu výrobu panenek oblékaných do kopií našich lidových krojů. Měla jsem v úmyslu tuto malou výrobu zavést v rozsahu, která by zlepšila ekonomickou situaci mé rodiny. Opustila jsem své tehdejší dobré zaměstnání a dala jsem se do podnikání. Léta utíkala, přišel rok 1948 - socialismus, který soukromému podnikání nepřál.

Nejen nepřál, ale přímo zakázal. Zakrátko jsem se dostala s manželem do Prahy, kde jsem celých 40 let pracovala ve státních a družstevních podnicích na úseku obchodní činnosti v oblasti odívání a módy.

Jsem v důchodu. Hned po roce 1989 po zrušení socialistického systému u nás, vrátila jsem se ke svým milovaným panenkám. Panenky jsou oblékány do přesných ručně zpracovaných kopií českých moravských a slezských krojů. Velký zájem o naše panenky je u nás a také jsou v malých sériích dodávány do zahraničí pro sběratelské účely.

Mým přáním je alespoň troškou přispět k propagaci naší krásné země ve středu Evropy a k uchování toho krásného a cenného, co nám všem na celém světě ze starých tradic zůstalo.

Vladimír Pechar (1931)

Vladimír Pechar se narodil roku 1931 v Příbrami. Od r. 1957 žije trvale v Praze. Zde také vystudoval SOŠV v roce 1964 (profesor J. Kaiser, J. Machelka, M. Uchytlová). V r. 1970 byl přijat za člena Svazu čs. výtvarných umělců, pak po dvacetileté odmlce byl přijat do Unie výtvarných umělců. Krátce poté se stal členem Syndikátu výtvarných umělců. Věnuje se především portrétní malbě, ať již originální formou specifické reliéfní olejové omítky, či v různorodých tradičních technikách. Po několikaleté práci na abstraktních dílech se mnoho let (od r. 1952) věnoval zpracování souboru staroegyptské mytologie (více jak 150 reliéfů), symboliky a portrétů (50 velkých olejových strukturálních pláten), v sedmdesátých letech rozpracoval cyklus 61 portrétů ze Shakespearových dramát, počínaje autobiograficky zabarvenou postavou krále Leara.

Několik let se také intenzivně věnoval expresionistické transformaci české krajiny a hudby.

V r. 1985 se hluboce ponořil do studia rané české historie a v průběhu následujících let vytvářel galerii čtyřiceti mýtických i historických postav -- Knížata a králové zemí Koruny české. Jeho uměleckou činnost ovlivnily i studijní cesty, především několik návštěv Egypta, poznání Asie, Kanady a většiny zemí Evropy. Ze svých cest, zvláště pak z Egypta, Vatikánu, Francie, Řecka a Německa přivezl množství studijního materiálu.

V několika desítkách samostatných a ve velkém počtu společných výstav se představil jak doma, tak v ostatním světě. Postupně také vystavil všechny portrétní cykly i obsáhlý výběr abstrakcí a krajinářské tvorby. Zcela dokončený cyklus Portréty knížat a králů českých měl svou úspěšnou premiéru v r. 1999. Jeho práce jsou zastoupeny v mnoha soukromých i oficiálních sbírkách u nás i v zahraničí.

Spořilovští občané
a
Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.

Vás srdečně zvou na

Spořilovský salon II

(Vladimír Pechar - Tvář dramatu W. Shakespeara,
Františka Garlíková - panenky,
Vojtěch Jiříčka - plastiky)

Svoje díla znovu vystaví účastníci Spořilovského salonu I
(Jiří Bárta, Ivan Beneš a Rudolf Satran)

Na vernisáži vystoupí
paní Gabriela Vránová a režisér Ondřej Kepka,
zahraje kvartet rodiny Pěruškovy

Výstavu podporuje Městská část Praha 4

zahájení ve čtvrtek
25. října 2007 v 17.00 hodin

otevřeno 26. října 2007 - 4. ledna 2008
po-pá 8.00 - 16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Boční II, 141 31 Praha 4-Spořilov
tel. 267 103 327
www.ig.cas.cz

Jiří Bárta (1932) - Spořilovský Salon I

Ing. arch. Jiří Bárta se po celý život věnoval tvorbě interiéru, jeho zařízení, nábytku i jeho výzdobě a doplňkům, ať už to bylo v Ústavu bytové a oděvní kultury v sedmdesátých letech minulého století nebo jako šéfredaktor časopisu Domov v letech osmdesátých a nebo průběžně v samostatné interiérové tvorbě. Ve svých návrzích preferoval funkci a účelnost před samoučelným dekorativismem.

Své výtvarné ambice uspokojoval zájmovou tvorbou po celý život. Vystřídal různé techniky od koláže přes ilustrační grafiku, strukturální temperu i olej. V součinnosti s renomovaným sklářem Vladimírem Jelínkem vytvářel skleněné plastiky pro interiér i exteriér.

V poslední době si oblíbil pastel.

Témata pro svoje obrazy objevuje v krajině okolí Prahy. Severočeskou krajinu komponuje do mírně stylizovaných ploch, zvětšené detaily květů přetváří do barevně modelovaných abstraktních reliéfů. Zachycuje prchavé okamžiky života přírody v různých ročních dobách.

Vyjadřuje se kubínovsky jemně modelovanou barevnou skvrnou, uvážlivě podporovanou citlivou kresbou. Kontrastem světla a stínu v barevné ploše dociluje vnitřního napětí obrazu. Zdánlivě bezvýznamný, nenápadný detail či formu dokáže povýšit na základ obrazové kompozice. Pracuje lehce a s potěšením, jako většina amatérů, i když jím vlastně není.

Ivan Beneš (1927)- Spořilovský Salon I

Je původním vzděláním právník, strojař, programátor a analytik informačních a řídicích systémů. Výtvarnému umění se začal věnovat až v předdůchodovém věku, když uvažoval, jakou činností vhodně doplnit blížící se období důchodové nečinnosti. Se studiem kresby a malby začal ve výtvarných kurzech ÚKDŽ, které pak

doplnil soukromým studiem u akademického malíře prof. Miloše Čecha.

Věnuje se převážně krajinomalbě (např. krajina Českého ráje, kde nyní žije, nebo pražské motivy) a také malbě květů či zátiší. Vidění objektů jeho tvorby vychází z principů impresionismu. Tento směr je mu jako bývalému informatikovi nejbližší. Považuje každý svůj obraz za svého druhu informaci či sdělení o tom, že svět, který nás obklopuje, má i své hezké stránky. A tato informace nechť je pokud možno srozumitelná. Průběžně vystavuje v několika pražských prodejních galeriích, řada jeho obrazů našla touto cestou své umístění i v zahraničí. Je členem sdružení výtvarníků ČR.

Rudolf Satran (1927)- Spořilovský Salon I

Ing. Rudolf Satran předkládá veřejnosti soubor svých obrazů až ve zralém věku, ač maluje již od svých osmnácti let. Jeho výtvořiny vznikaly vždy v časových vlnách, od sebe někdy značně vzdálených, ve chvílích volna, jak je to ostatně pro nedělní malíře příznačné.

Zaměstnán byl v technických profesích jako konstruktér vývojář ve výzkumu, posledních 27 let jako projektant v EGP. Jeho umělecké směřování v malířství soupeřilo u něj se zájmem o krásnou literaturu. V obojím se hlásil k umění modernímu, jeho premisa spočívala vždy v novosti a autentičnosti.

Teprve když odešel do důchodu, otevřely se před ním možnosti věnovat se psaní a malování systematicky. V r. 1998 a 2001 vydal dvě sbírky poezie. V malířství navázal na své minulé obrazy, které se promítají do dvou témat. Jednak jsou to krajiny, do nichž jsou zakomponovány jisté, někdy výstředně působící prvky a souvislosti jako střípky surrealismu, jednak jsou to náměty spadající do množiny abstraktní geometrie, pojaté buď zcela plošně nebo jako prostorové kompozice.

Vojtěch Jiříčka (1951)

Akademický malíř Vojtěch Jiříčka se narodil a vyrůstal v Praze Spořičově (je to zdejší rodák, žádná naplavenina, jenž jest promořen spořilovskou uměleckou múzou). Po střední škole všeobecně vzdělávací a výtvarné odborné škole ukončil v r. 1981 Vysokou školu uměleckoprůmyslovou, atelier propagační grafiky. Součástí diplomové zkoušky byla pedagogická aprobace, kterou několikrát zneužil (viz dále). Má zkušenosti z Výtvarné školy Václava Hollara, kde v letech 1983-1987 vyučoval návrhové kreslení, sítotisk a nauku o papíru, ze Střední školy uměleckoprůmyslové, kde v letech 1987-1989 vyučoval sítotisk (ze které byl po chmelové brigádě vyhozen) a ze soukromé střední školy reklamní tvorby, kde v roce 2001 učil počítačovou grafiku (a kde mu nebyla prodloužena smlouva). Nyní se po krásném období svobodného umělce musel, bohužel, zapojit do šedého pracovního poměru v reklamní agentuře, což jeho umělecký rozlet trochu podlomilo. K jeho koníčkům patří serigrafie, keramika, malba a na stará kolena se intenzivně věnuje bronzové fosilní plastice, která ho zase částečně vrací na původní úroveň.